

Богам і людям

Хтось знає з нас, що нічесоже
Без Бога геть й не зможем ми,
То що ж, раби ми в Нім всі Божі,
Чи в тім є лиш дурман пільми?

Вже жити й нам в життях майбутніх?
Бо знаєм ми: й безсмертні є,
Та серед них немає ж трутнів,
І те все їм - не Бог дає!

Але й з тих Вчень, що можем взяти,
Цілком достатньо нам й того,
Що Шамбала нам встигла дати
Від Бога й з дозволу Його.

В яких ми дуже завинили,
Бо звикли все від Них лиш брать,
Без Них нам й жить не стало б сили,
Не те, що вже й пільму б здолать.

Тоді вже й виникло питання:
То може, й дійсно ми раби,
Коли в пільмі, в юрбі, в воланнях
Собі вже й робимо гроби?

То що ж нам треба, щоб як люди,
Жили б вже всі, і гідно так,
Щоб не були, як ті іуди,
Що в хаті скраю, й неборак

І що в нас і для нас від Бога,
А що - вже тільки й від людей?
І в чім дорога, й де порога
Нам в тім здолать, щоб й без смертей

Всесвітній Бог, то й є сам Космос,
В Бутті коли, та й в Небутті,
Що й як, й до чого в тім Колосі,
Не зможем знать і в майбутті.

Там в всім Великим Білім Братстві
Для нас Ті Люди всі й боги,
Й в тім геть немає святотатства,
Та є, й перед усім, борги,

Але ж рабів вони не мають,
Не мали, та й не хочуть мать,
Щоправда, їх все розпинають,
Та й звикли ми лиш гнать й вбивать.

Та те все в нас вже - не від Бога,
Та ніби й не від нас, й не з нас,
З пільми й невігластва дорога!
Тому нас вчив й Христос, наш Спас.

В ній лиш живе, та й жити зможе,
Людині гідній - в ній не жить.
Без Бога всім нам й нічесоже
Про те все нам всім в Агні Йогі й вчить.